

01 maart 2022: Vertrek van station Sainte-Mère-Eglise, Frankrijk
Eindstation Roosendaal, Nederland, 22 maart, 08.30 uur.

De 'trein' is in dit geval de benenwagen, de 'rit' is een wandeling langs het traject dat de Canadese en Poolse bevrijders in 1944 volgden richting Nederland. De 'passagiers': 16 oud commando's die de uitdaging aangaan om meer dan 1000 km lopend af te leggen. Het eindstation: de Engelbrecht van Nassaukazerne in Roosendaal, waar ze op dinsdag 22 maart omstreeks 8.30 uur de tranenpoort verwachten binnen te lopen. De datum waarop het Korps Commandotroepen 80 jaar bestaat. Een mega organisatie die bewondering afdwingt voor de manier waarop commando's laten zien waartoe zij in staat zijn.

19 maart 2022, 14.45 uur: HALTE: WESTKAPELLE, Nederland

Op 'station Westkapelle' wachten vrienden en familie en andere belangstellenden op de aankomst van de 'trein', gepland om 12.45 uur. Zoals vaak gebeurt, heeft echter ook deze trein vertraging opgelopen. Later dan bedoeld aangekomen en weer vertrokken uit Vlissingen, vertraging bij de lunchpauze in Zoutelande, onbekende andere redenen, stellen het geduld van de wachtenden op landingsplaats Erica behoorlijk op de proef.

14.02 uur komt het bericht: vertrokken uit Zoutelande. De groep volgt het pad over de duinen, niet het makkelijkste traject dat het tempo drukt. Eindelijk een kreet vanaf het strand: "We zien ze!" De wachtenden worden even stil, kijken elkaar aan: daar komen ze, de mannen, de helden die dit avontuur hebben aangedurfd. Een rij kleine figuurtjes bovenop een hoge duintop, het is zomaar een emotioneel moment. De 'trein' loopt binnen om 14.45, twee uur na de geplande aankomsttijd.



De rugzakken gaan af, de mannen leggen zich neer in de luwte van het gebouw van het KNRM Reddingsstation, in afwachting van de komst van burgemeester Van der Zwaag van de gemeente Veere. Helaas lijkt ook de burgemeester een trein te hebben gemist. Het duurt nog een vol half uur voor hij arriveert voor de kleine plechtigheid bij het monument van de landing die hier plaatsvond op 1 november 1944. Een poppy-kranen wordt gelegd in bijzijn van de burgemeester, die de mannen complimenteert met hun initiatief en hen succes wenst bij de verdere tocht.

Van dit tussenstationnetje gaat de route over het strand naar de Shermantank boven op de dijk waar rond 16.00 uur eveneens een moment wordt stilgestaan bij de gebeurtenissen aldaar. Onderaan de trap bij museum het Polderhuis bevindt zich het monument waarbij jaarlijks mede door oud-commando's en Korpsafgevaardigden de landing van de geallieerde troepen wordt herdacht. De vele toeristen die het dorp in dit jaargetijde al trekt, krijgen iets bijzonders te zien.



Een kolonne militairen, compleet met vlaggen, in marstempo door de hoofdstraat op weg naar de begraafplaats bij de vuurtoren is geen alledaags gezicht. Ook daar wordt een erehaag gevormd bij het monument ter herdenking aan de bij bombardementen omgekomen burgers. Het lichtgewicht poppy-kranseje op het bankje bij de gedenksteen waait weg. Maar, een commando weet altijd raad: een paar losse keien verzamelen en er op leggen om het op zijn plaats te houden. Hier moet 'eerbied' samengaan met 'praktisch'.....



Op de enorme afstand zijn er slechts twee uitvallers vanwege een blessure, de laatste nog maar een paar dagen geleden. Het zal de mannen doen denken aan de afmatting, de week voorafgaand aan het uitreiken van de groene baret: het einde bijna in zicht en dan toch nog uitvallen. Nog twee dagen en een nacht volhouden. Eén ding is zeker: ook de twee pechvogels zitten in de trein die op 22 maart onder de tranenpoort binnenloopt op de Engelbrecht van Nassaukazerne in Roosendaal.